



Սայաթ Նովա

Աստուծ խիալ արից սըվթա

Աստուծ խիալ արից սըվթա՛
Ստիղծից նախ մարդըն Աթամ.
Աթամի կողեմէն քաշից,
Յիվան տըվից նըրան համդամ:

-Համդամ գ'ուզիք՝ է'ս ձիգ դարար,-
Տէրն ասաց,- չո'տիք էս բար,
Թէ չէ կու տեսնիք մինձ գարար,
Վուր առիլ իք էս պըտղի համ:

Համ առնիլըն ուզից նախամայր Յիվան,
Չարըն գըթաւ նըրան, տըվին իրար կամ:

/Կամով նընգաւ չարի թոռն/,
Քաղից արգիլված խնձորըն,
Խաբից Աթամ նախահորըն,
Կերան ու դառան մերկանդամ:

Մերկացան ու անաչեցին,
Փոշման դառան ու լացեցին,
Տէրն վուր էկաւ՝ խաբեցին.
Թէ՛ օձըն էր՝ արաւ սիթամ:

Միթամ արից Տէրն էլ, քըշից դըրախտէն,
Քանի վուր պատվիրքըն չըպահին թամամ:

Թամամ մութ բըռնից աշխարհըն,
Ի՞նչ է Աթամ-Յիվի ճարըն.
Սատանէն գըթաւ հընարն.
Ասաց՝ գ՛ուզի՞ք, ձիգ լուս կու տամ:

Կու տամ, ասաց, գիրըն առաւ.
Յորդանանու գիրըն տարաւ,

Աթամ վուր էդ շարթըն արաւ՝
Նաթիջում դըժոխք գընաց շամ:

Չամ հագար տարի անց Տէրն էկաւ աշխարհ,
Ագատից հոգիքըն, բան չըթուղից քամ:

Քամ ու նիղ օրիւր տեսան շատ:
Ով ունեցաւ յոյս ու հաւատ,
Իդրաղին մընացողըն հաստատ
Տէրն կու յիշէ ամէն ժամ:

Ժամըն ու ժամանակն է նիղ.
Մահըն գուքայ ամենան տիղ.
Կու լինի դադաստան ահիղ.
Աղաչիմ Փըրկիչըն՝ յուսամ:

Յուսամ Սայաթ-Նովէս, միդքիրըս քալիմ,
Թէ չէ դադաստանին յիս ի՞նչ ջուղաք տամ: